

Вашиятъ баща ѝ сучеше конци. Но той бѣше мързеливъ, та майка ми му удари една плѣсница задъ ухото.

— Това не е вѣрно! Никакъ не е вѣрно! Това е измислица! — развивала се ядосано малката царска дъщеря. — Царицата не може да удари на царя плѣсница, та една селянка ли? Уфъ!

— Ура! . . . — извикалъ великанътъ. Царкинята е побѣдена, защото каза: „Това не е вѣрно, това е измислица!“

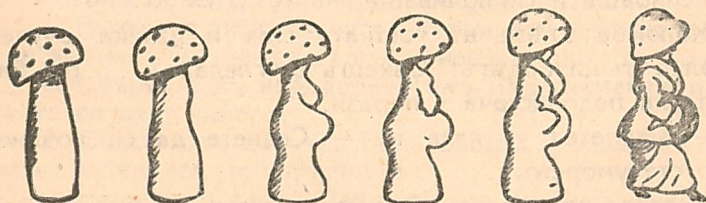
ПЛАМЪЧЕТА.

Пламъчета заблестѣли,
Въ печката трептятъ;
Пламъчета, сини, бѣли
Тихичко шептятъ:

Посрѣдъ зима ний не сме ли
Пролѣтни цвѣтя?
Посрѣдъ зима не носимъ ли
Радость, топлота?

Пламъчета, сини, бѣли
Трепкатъ и блестятъ,
Сѣкашъ истински цвѣтенца
Въ печката цвѣтятъ.

Ранъ-Босилекъ.

Ето какъ наша Милка може да рисува
гжби и госпожи.